

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB18 : 1850

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB18 : 1850", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 23*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Anne Mette Hansen; Johnny Kondrup, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2007 , s. 59.
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb18-txt-shoot-n51.pdf> (tilgået 04. august 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 23

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

NB18:51

#

Om mig selv personligt.

Havde jeg slet ingen Formue, var jeg i Grunden bedre hjulpen, det troer jeg; thi saa vilde jeg være nødsaget til med heel Kraft at gjøre Noget for Udkommet, og vil ingen Samvittigheds-Anfegtelser have med Hensyn [til] at jeg ikke havde Lov dertil.

Men nu, da jeg kan forstaae, hvor overordentlig Meget, der er mig betroet, hvad jeg gavne[r] – saa synes det mig, da jeg jo dog har Penge endnu, at jeg burde blive staaende. I denne Conflict ligger det Svære, at jeg paa den ene Side frygter »at bedrøve Aanden« og paa den anden Side »at friste Gud«.

Penge-Criserne i 1848 bragte mig dette Anliggende lidt pludseligt paa Halsen. Og nu forestaaer jo snarest muligt en Formues-Skat, der vil bringe mig i Forlegenhed. Thi forstaaet vil jeg dog ikke blive. Om jeg nemlig end har været ødsel, saa har det dog havt tillige for mig en reen ideell Betydning, just fordi jeg fattede, hvor meget mig var betroet. Havde jeg ladet den jordisk-forstandige Betragtning raade, havde jeg aldrig naaet, hvad jeg har naaet, jeg var blevet et ganske andet Msk. For Gud vil jeg gjerne tilstaae min Ødselhed, at jeg her som over alt for ham har Uret; han har det i sin Magt at sige til mig »Du burde have været oeconomisk«. Og dog veed just han, hvad der fra en anden Side giver Sagen en anden Forstaaelse. Dog anderledes kan man aldrig have med Gud at gjøre, han faaer altid Ret. Den, der virkelig vover Noget – det er jo ikke forud afgjort, at han i ethvert Øieblik kan bære det (det er just at vove), altsaa kan Gud, hvis den Vovende bliver bange, sige: ja Du er jo selv Skyld deri. Men paa den anden Side, Den, der lever i Tillid til Gud, han hviler dog i den Tro, at Gud nok hjælper ham. Men Uret faaer man altid mod Gud. Thi lykkes det – saa er det dog ikke min Fortjeneste, men Guds Hjælp, der i ethvert Øieblik kunde have sluppet mig; mislykkes det, saa er Feilen min, at jeg vovede.

Saaledes er det egl. frygteligt at inlade sig med Gud, der ikke kan og ikke vil give ligefrem Vished ell. Contracts-Forhold, – og dog er det saligt; saligt, at være som et Intet i hans Haand, han der dog evigt er og bliver Kjerlighed, hvordan det saa end vender sig. Kun dette har jeg vist, dette Salige: Gud er Kjerlighed. Selv om jeg paa dette eller hiint Punkt havde grebet feil: Gud er dog Kjerlighed, dette troer jeg, og Den, der troer det, han har dog ikke grebet feil. Har jeg grebet feil, saa bliver det mig nok tydeligt; saa angrer jeg – og Gud er Kjerlighed. Han er det; han var det ikke, ei heller: han vil være det, o, nei, selv dette Futurum var mig for langsomt, han er det. Ak, hvor forunderligt.

Stundom maa der maaskee ventes paa min Anger, saa der bliver et Futurisk – men Gud lader ikke vente paa sig, han er Kjerlighed. Som Kildens Vand Sommer og Vinter uforandret har samme Kølighed – saaledes er Gud Kjerlighed. Men som det stundom hændes, at en Kilde udtørres – nei, nei, – ja hvo skal jeg prise, jeg har jo intet andet Udraab end det som her just angaaer Den, om hvem Talen er »Gud være lovet«! – altsaa nei, Gud være lovet, saaledes er Gud ikke Kjerlighed. Hans Kjerlighed er en Kilde men den udtørres aldrig.

#